

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1,75 pts. trimestrals

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tasmany i número d'insercions.

BIBLIOTECA PÚBLICA

PREU 55 cèntims

ANY I - NÚMERO 3

OLOI, 30 DE JUNY DEL 1934

EDITORIAL

La fórmula?

per R. CALM

Fins ara era el govern del senyor Samper que d'una manera ben evident anava a la deriva. Després de la famosa sessió patriòtica que, degut a les intervencions dels senyors Maura, Azaña i Prieto, no es féu a l'«antigua usanza», tal com havia anunciat el senyor Samper, podem dir que el Parlament espanyol ha seguit la mateixa sort del govern i camina també a la deriva, en el que fa referència al plet de Catalunya.

No n'ha tingut prou el govern central de ficar-se en un carreró sense sortida, que hi ha volgut portar també el Parlament de la República, i ara van tots dos enverinats a la recerca de la fórmula màgica que resolgui, a satisfacció de tots, el problema català.

Aquesta fórmula introbable pel govern del senyor Samper i complicada la greu situació que ja hi havia, amb la intervenció del Parlament espanyol, segurament la facilitarà el President de la República, el qual té l'obligació de dissoldre un parlament, que resulta inferior a la ridícula «Assemblea Nacional» de Primo de Ribera, com també ha d'apartar del Poder uns homes impotents per a resoldre conflictes que ells mateixos s'han creat.

Fatalment ha de naufragar la nau d'un govern que voga a l'impuls dels vents d'una despitada impaciència i neguit a restablir un passat oprobios, que a tota costa voldrien instaurar les forces de la reacció que acabdillen Gil Robles, Cambó, Lleroux, etc.

L'últim baluard de la República, Catalunya, priva, amb la seva ferma actitud i decidida disposició, a no decepcionar les legítimes ànsies de millorament que té el poble, que en l'actualitat no s'hagi ja assajat la implantació d'una Dictadura republicana que ens avergonyís i vexés altra vegada tots i especialment Catalunya.

Per això el «no passareu» que ha interposat la nostra Pàtria als nefasts desigs dels cavernícols d'ací i d'allà, s'ha convertit en aglutinant de tots llurs odis i venjances polítiques.

Són els hereus de Prat de la Ribà, de l'il·lustre autor del llibre «La Nacionalitat Catalana», els qui amb un cinisme repugnant es declaren responsables dels imminents perills en què han posat l'Estatut i l'autonomia de Catalunya; són ells qui encoratgen les forces anticatalanes castellanes a envair la nostra terra, si cal, per tal que es compleixi una sentència que segurament reportaria als seus entusiastes defensors un negoci semblant a aquells famosos beneficis de la guerra europea que tan brillantment defensà el senyor Cambó i que tants milions degué cobrar dels grans comerciants i industrials espanyols. En el plet de la Llei de Conreus, també deu confiar poder passar la corresponent factura d'advocat defensor als propietaris catalans.

Lluís Companys, diu amb sornagueria el lloctinent de Cambó, Ventosa i Calvell, ha anat massa lluny en la defensa de la sobirania nacional de Catalunya.

Volem una autonomia més ampla, diu amb veu cavernosa el senyor Cambó, des del Parlament espanyol, i afegeix: el govern ha anat massa de pressa a concedir alguns traspessos, principalment el d'Ordre Públic, que no s'havia d'haver concedit fins que nosaltres manéssim a la Generalitat, la qual cosa vol dir que aquests traspessos no haurien vingut mai.

Mentre escrivim aquests breus comentaris, ens diuen de Madrid que el Parlament ha discutit novament la qüestió catalana i que el govern del senyor Samper ha explicat la famosa fórmula. Sembla que aquesta és tot un programa parlamentari que va des de l'anul·lació de la segona Llei de Conreus a la reforma de la Reforma Agrària.

Ja veurem si això no passa d'ésser una humorada més de Ricard Samper i una habilitat per a poder passar unes bones vacances estiuenques des del Poder.

D'Ací d'Allà

La premsa local

EL DEBER. Dóna compte de l'aparició del setmanari «Esquerra», i veient que, per a ells, el nom d'una publicació és cosa ben relativa. Naturalment que ho deu ésser, per tal com si haguessin de subjectar-se, en les seves campanyes periodístiques, al subtítol que porta l'al·ludit setmanari, més d'un cop es veurien privats de tractar temes de caràcter cultural o social, en la forma dura i intolerant a què els condueix una passió de sectarisme i esperit de revenja ben contrari a la frase, «estimeu-vos els uns, als altres».

No ho considerem cap fetitxe, sinó un generós ideal de llibertat humana, el nostre anhel d'aplicació de les lleis laiques de la República, les quals, repetim, propugnen per l'alliberació espiritual de tots, tant dels qui voldrien imposar violentment un sentiment religiós determinat, com els qui malden per anorrear-lo.

Tolerància, en tots els ordres, és la bandera que volem que ens guï, en tots els rudes combats de formació espiritual del poble.

Si «El Deber», no sap rejuvenir i recrear el seu esperit; si gaudeix en la sofrença d'estretor de sentiments i egoismes materials; si no pot desfer-se del seu altiu esperit de classe i vol rompre encara més llances a favor de restauracions de formes de govern oprobioses i defensar privilegis i servilismes que repugnen a la dignitat humana, allà ell.

Nosaltres continuarem la nostra campanya, amb un ample sentit de tolerància i convivència humana i no refusarem cap col·laboració que vagi encaminada a fer de la nostra Catalunya, una Pàtria materialment i espiritualment forta i per tant lliure.

LA CIUTAT D'OLOI. No obstant unes inoportunes i injustes lamentacions, ens ha satisfet l'acollida que ens ha dispensat el nostre distingit confrare local.

No defugirem l'estudi, ans posarem tota la millor voluntat a trobar fórmules que permetin una coordinació d'esforços i convergències d'actuacions polítiques, que separin dels llocs de governament de la ciutat, les forces reaccionàries que indegudament i en contra de la voluntat popular l'usdefruïten.

No ha estat, ni serà l'Esquerra la qui tiri la pedra de la discòrdia, entre les forces esquerranes republicanes d'Olot.